

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

Quod confessio necessaria sit ad salutem, quodq[ue] laudabile sit, si generalia fiat confessio ab iis, qui nouum aliquod genus vitæ subsunt.
Cap. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

Ad hæc per talem sui deiectionem, & Deo reddetur gratus, & ipse secum ager securus.

Quod confessio necessaria sit ad salutem, quodq; laudabile sit, si generalis fiat confessio ab iis, qui novum aliquod genus vitæ subsunt.

Cap. 19.

QVando iam de prima egimus poenitentiae parte, quæ est contritio, superest ut hic de secunda eius parte, nempe confessione tractemus: sed paucis interim, tum quod varij passim circumferantur libelli hac de re accuratè tractantes: tum quod nos etiam plenius de cordis contritione egerimus, quæ est poenitentiae pars præcipua, & efficax, ad recte peragendam confessionem subsidium. Proinde quisquis iuxta præmissam traditionem primum in studio parandæ & exercendæ veræ de peccatis compunctionis, gnauiter fuerit versatus, non perinde difficile illi fuerit sua peccata confiteri. Nam quod quis confiteri erubescit, aut ex rubore

L iij non

DE TRIBVS PARTIBVS
nonnulla subticet: item quòd pleriq; sua cri-
mina nec retinere, nec satis dilucidè possunt
explicare, potissimum ex defectu contingit
veræ contritionis: quod videlicet sua crimi-
na iusta trutina non expenderint, neq; ex
animo vt supra docuimus discusserint, què
admodum id fieri re vera necessum est. Vt
ergo de confessione nonnihil loquamur, in
primis scièdum atq; adeo etiam credendū,
nullum omnino crimen letale remitti, nisi
sacerdoti potestatem habenti cum cōtritio-
ne confessum: sicuti semper tenuit & docuit
Ecclesia, à suo exordio in hunc vsq; diem:
id quod abundè multis probari potest exem-
plis: in quibus deprehendimus plerosq; in-
baratrum esse detrusos, propterea quod fla-
gitium vnum aliquod confiteri detrectauer-
int, quum tamen viderentur homines ger-
manè christiani ac sanctimonia conspicui.
Alios præterea legimus absq; confessione
aut sine legitima confessione è viuis subla-
tos, meritis ac interuentionibus sanctorum
quorundam vitæ fuisse restitutos ad perfe-
ctè peragendam cōfessionem, ac deinde in
domino rursus obiuisse. Quis iam ita cæ-
cutiat, qui ex his non videat, quam exactè
Deus hanc confessionem exposcat, sine qua
crimina ipsa abolere non vult, quum tamen

ea

ea aboleri misericorditer ordinari? Omit-
 to quomodo sapius deprehensum sit nec
 impios spiritus latere confessionis huius ef-
 ficaciam: quum frequenter magnis conati-
 bus per immisum hominibus timorem pu-
 dorem aut desperationem contenderint cō-
 fessionem impedire, & confitentes ipsos spi-
 ritualiter mutos reddere, quemadmodum
 id bene nobis demoniacus ille à Christo cu Mat. 12. 60
 ratur insinuat, quē dæmon surdū reddiderat
 & cæcū & mutū. Vnde pulchrè beatus Au-
 gustinus, nos adhortans, ait. Nolite timere Aug. ser. ad
 peccata confiteri fratres, nā illud quod per fratres in
 confessionē scio, minus scio quā illud quod ere. 30.
 nescio. Cur confiteri times peccata. Pecca-
 tor est qui audit peccata sicut & tu, & for-
 sitan maior. Homo est, nihil differt à me:
 nihil alienum habet à me. Cur ergo times
 o homo peccator, homini peccatori confite-
 ri? Elige quod vis, si non confessus lates, Huc vsq; ill
 inconfessus damnaberis. Aperi ergo o pec- le.
 cator os tuum in confessione, ne vrgeat su- Psal. 62.
 per te puteus barathri os suum in morte.
 Hæc ideo commemoro quòd hodie pleri-
 que reperiantur homines malè sani, qui cō-
 fessionem ipsam explodere moliantur, asse-
 rentes constitutionem esse humanam recēs
 excogitatam. O callidum diaboli commen-
 tum,

DE TRIBVS PARTIBVS

tum, o sacrilegam superborum hominum
 versutiam. Afferere audent confessionem
 esse nouam inuentionem, cum tamen Chri-
 stus ipse suis dixerit apostolis, & apostolo-
 rum successoribus. Quorū remiseritis pec-
 cata remittuntur eis. Et rursus. Quæcunq;
 alligaueritis super terram, erunt ligata &
 in cælo: quod sane sacerdotes ipsi præstare
 nequeunt, nisi quæ liganda ad pœnitentiã
 sunt, & quæ contra soluenda, primum per
 confessionem cognouerint. Verum quan-
 do hoc hominum genus plerunq; adeo ex-
 cæcatum est, vt nihil velit intelligere: &
 rursus adeo arrogans, vt nihil velit audire
 nisi quod ipsi est persuasum, animus nõ est,
 prolixius aduersus eiusmodi contendere:
 Non enim (inquit sapiens) recipit stultus
 verba prudentiæ, nisi ea dixeris quæ versan-
 tur in corde eius. Cæterum beneuolis chri-
 stianis illud habeatur pro indubitato, con-
 fessionem in ecclesia fuisse ab ipsius exor-
 dio, vt liquere potest ex veterum scripto-
 rum monumentis, nominatim Dionisij, be-
 ati Pauli discipuli, & beati antistitis ac mar-
 tyris Cypriani, qui paulo post ducentos à
 Christo passo annos claruit. Hinc ergo ma-
 nifeste falsum deprehenditur, confessionẽ
 nouam esse inuentum cupidorum sacerdo-
 tum.

Jan. 20. 6.

Mat. 18. 6.

d. 21. 214

Is. 17. 214

Pro. 12. 2.

Epl. v. 215

215

rum. Adde quod nulla vsquam reperiantur decreta, in quibus confessio ipsa legatur instituta, vt vel hinc argui possit, semper in vniuersali ecclesia ab ipsis apostolorum tēporibus confessionem fuisse vsitatam. Sed & si donetur non ab ipso Christo dū in terris ageret, sed ab apostolis aut alijs ecclesiæ præsidibus ipsam esse indictam, non minori tñ religione obseruari debet, quam si ipsius esset Dñi ore indicta: maxime cū ipse pollicitus sit multa se tandem per spiritum sanctum referaturum discipulis, quæ per se ipse tradere propter eorum imbecillitatē nolebat: deinde etiam quum eisdem potestatem contulerit ligandi atq; soluendi, quæ ligatio atq; solutio non modo de condonatione peccatorum, verum etiam de obligatione bonarum constitutionum ab ipsis ordinarum intelligenda est, quibus ecclesiæ primates obligare, & ab eisdem absolueri homines possunt prout visum fuerit expedire. Quod Christus etiam per illud confirmauit quod dixit. Qui vos audit, me audit Luc. 10. 6. & qui vos spernit me spernit. Liqueat ergo ecclesiæ præsidibus potestatem à Deo esse traditam leges condendi, atque etiam abrogandi, sicut ipsis visum fuerit expedire. Quas sane leges qui contemnit, non hominem contemnit, sed eum, qui talē homini

DE TRIBVS PARTIBVS

dedit potestatem. Exemplum sumi potest ab ipso Imperatore, qui non modo per se nouas leges in sua ditione præscribere, & veteres potest abrogare in Reipublicæ cōmodum, verum etiam per suos commissarios & cancellarios vnâ cum concilio, quibus auctoritatem confert, vt quicquid statuunt aut decernunt, non secus ratum habeatur, quam si ab ipso esset decretum Imperatore. Quare non iniuria dicti cancellarij seu præfecti vna cum suo concilio seu magistratum quippiam mandant, statuunt, aut decernunt Cæsariæ id ipsum Maiestati adscribunt, quæ quanquam corporali illis non adsit presentia, adest tamen auctoritate. Idem sentiendum de diuina maiestate & Ecclesiæ præsidibus, quibus Deus summam præstari vult reuerentiam atq; obedientiam, veluti diuina vtentibus potestate. Hac de re sermonem protulit notatu dignum beatus Bernardus, ita dicens. Quicquid homo potestatem habens à Deo, præcipit, quod non est Deo cōtrarium, non aliter accipiendum est, quam si à Deo esset mandatum. Quod si vero qui his refragentur, nolim cum eiusmodi contendere, quippe qui habeam illos iuxta præceptum Euāgelicum Matthæi capite, decimo octauo, pro ethnicis & publicanis. Vnde de neq;

er.

3. 3. 3. 3.

de neq; ijs hæc ipsa coacernamus aut scribimus, sed beneuolis duntaxat & modestis ecclesiæ filijs, qui humiliter obseruant & credunt, quæ seruanda & credenda sancta precipit ecclesia, siue ea scripturis aut rationibus doceat, siue non. Hi ergo sciant & credant confessionem ad letalia crimina abolenda (si fiat vt oportet) necessariam, quod ad venialia vero attinet apprimè esse vtilè & salutare. Et ideo quisquis se totum cupit conuertere ad Deum, & à mundana vita transire vult ad vitam spiritualem, aut à scelerosa ad vitam sanctam, consultum illi fuerit si tum confessionem sibi renouet omnium totius ante actæ vitæ commissorum, quæ verisimiliter credit esse letalia, sicuti id consuetudo habet tam in ordine Carthusianorum, quam in alijs plerisq; vitæ institutis. Quæ quidem consuetudo commendabilis est certis de causis. In primis ratio ipsa id postulare videtur, vt qui nouam cupit apprehendere vitam, pœnitentiam acturus de tota sua vita præterita, non modo per contritionem deploret transactæ vitæ suæ indignitatem, verum etiam agnoscat per generalem confessionem, quo videlicet per erubescentiam tanquam per opus summæ humilitatis perfectius à vitijs omnibus expurgetur.

Aug. lib. de
 ve. & fal.
 pcc. cap. 10

getur. Nam vt beatus ait Augustinus. Quā
 to peccator pluribus cōfiteatur, in spe veniæ
 turpitudinem criminis, tanto facilius conse-
 quitur misericordiam remissionis. Deinde
 quoniam pleriq; agitari consueuerunt mo-
 lestis quibusdam conscientix scrupis, quib.
 mirum in modum inquietatur mentis tran-
 quillitas, impeditur deuotionis gratia, &
 spiritualis profectus retardatur, dum vide-
 licet peccator sibi metuit, ne olim in sua iu-
 uenta parum syncerè sit confessus: quæ sa-
 nè inquietudo multis contingit, propterea
 quòd iuniores in adolescentiæ suæ flore, &
 mundi huius agentes voluptatibus, à cōfese-
 sione germanè peragenda præpediri con-
 sueuerint, pudore, ignauia, aut defectu con-
 tritionis & discussionis: ideo consultum fu-
 erit pœnitentiæ perfectionem resarcire at-
 que redintegrare. Contingit ad hæc non ra-
 ro quibusdam in confessarios incidere in in-
 struendis confessoribus parum peritos, pa-
 rumq; sedulos, vt omnino satius sit confes-
 sionem apud eruditorem aliquem resume-
 re. Quanquam interim nemo hic plus iusto
 anxari debet, pui ppe qui non ignorare de-
 beat generalem hanc confessionem appri-
 mē quidem esse vtilem, attamen non pror-
 sus necessariam, nisi forte de confessione
 non

non integrè facta & non repetita certo constet, aut aliquid subsit certæ rationis.

Quòd confessio debeat esse aperta, humilis,
& verecunda, ita tamen vt nihil præ verecundia reticeatur. Cap. 20.

AD confessionem certæ quædam requiruntur conditiones: quarum aliæ quidem necessariae, aliæ accommodæ sunt ad ipsam dignè peragendam. Prima est, quod confessio debeat esse aperta, *Aperta.* non amictu aliquo verborum obumbrata: quo peccata ipsa leuiora videri possint, quàm re vera sint. Sunt enim nonnulli qui confitentur quidem, sed interim quantum possunt eleuant sua crimina, asserentes sese non perinde prauo affectu ea commisisse, etiam si alioqui supra modum graua sint: aut inuitos eo fuisse pertractos: aut per imbecillitatem lapsos, aut violentia tentationis se fuisse deuictos. Imo quod deterius est, nonnulli Deum ipsum incusant, dicentes se ab ipso fuisse destitutos, & ipsius ope non fuisse adiutos. At qui rectè vult confiteri, seipsum accuset oportet, nemo enim inuitus cogit, ad consentiendum iniquitati. Nam et inò nunquam ad peccandum rapiamur violentia quadam